

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. március 31.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK III. – JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

Énekek: 313,1,5; 482,1-4; 483,6-7; 197,1,4; 398

Lekció: Jel 21,1-8

Alapige: Mt 6,10a

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, megalázzuk magunkat Előtted, amikor áldunk, magasztalunk és dicsőítünk Téged, mint aki uralkodsz, mint aki betölti a mennyet, és aki egyszer majd úgy jön el erre a földre, hogy újjá lesz minden.

Köszönjük ígéreteidet, amelyek igazak; szavaidat, amelyek ámenek; és engedd, hogy hitünkkel ezt tudjuk rá felelni: igen, Uram, bizonylyan úgy van! Azokra a dolgokra is, amelyeket testi szemünkkel nem láthatunk, csak hitünkkel érzékelhetünk a Te kegyelmed folytán, a Te akaratodból.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy egyszer majd Te leszel minden mindenekben, amikor eljön az új ég és új föld csodája. Kérünk Téged, taníts meg arra, hogy ne ragaszkodjunk ehhez a mostanihoz, ne kössön fénye meg bennünket! Ne teljünk el ennek a világnak adta lehetőségeivel és gyönyörűségeivel! Tudjon tőle elszakadni szívünk, akaratumk és érzelmünk, és engedd, hogy Tehozzád jobban tudjunk ragaszkodni, és várni azt, amit megígértél, kitartóan, semmit el nem véve belőle, semmiképpen el nem csüggedve és lelkünkben elalélva!

Támogass azért bennünket, Urunk, kérünk. Növeld bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét. Te erősítsd meg, Urunk, azért a hitünket, hogy ne felejtsük el azt, amit elmondtál, amit elmondasz. Köszönjük, hogy tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy, Úr Jézus Krisztus, hogy szerettél minket, és véred által megszabadítottál a bűneinkből. Kérünk, hogy hirdettesd ennek az örömhírét szerte az egész világon, itt közöttünk is, és engedd meg, hogy legyünk ennek mi is engedelmes hallgatói és majd bátor cselekvői.

Kérünk Téged, hogy hallgass meg, kegyelmedért és szeretetedért.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetéből, a 10. vers első feléből, ekképpen: „*Jöjjön el a te országod.*”

Isten segítségével, folytatjuk az úri imádság, a Miatyánk magyarázatát. Eljutottunk ehhez a kéréshez, amely a második, az úgynevezett „te kérések” között, hogy „*Jöjjön el a te országod.*” Valaki azt mondta: a legdicsőségesebb az első kérés, hogy „szenteltessék meg a te neved”; a második kérés a legfenségesebb, hogy „*jöjjön el a te országod*”; és amivel a következő alkalommal foglalkozunk, hogy „*legyen meg a te akaratod*” – az a legnehezebb. Jézus Krisztus azonban egyenlőképpen tanít bennünket ennek az imádságnak a gyönyörűségére, a nagyszerűségére és igazságára!

Luther azt mondta ennek a kérésnek a magyarázatánál, hogy ez egyenesen rákényszeríti az embert, hogy sokat és nagy dolgokat kérjen Istentől. Mennyire igaz van a reformátornak, mert ez a kérés rögtön átvilágítja a mi imaéletünket, és megkérdezi tőlünk az Úr, hogy nem szoktunk-e mi kicsi vagy kicsinyes és kevés dolgot kérni Tőle! Szintén Luther írja egy másik igehirdetésében: vajon nem tartanánk-e esztelennek azt a koldust, akinek a király azt mondja, hogy „*kérj tőlem, amit akarsz*”, és ő nem kérne egyebet, csak egy tányér levest!

Isten azt mondja nekünk, hogy Ő mennyei kincseket ígér. Ezért is kérhetünk Tőle nagy dolgokat. Csak két ígét hadd idézzek! Először azt mondja az Úr az Övéinek: „*mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérnek*”, a másik ige pedig, amelyet, talán még jobban ismerünk: Jézus Krisztussal együtt, hogyne adna mindent minékünk. (Róm 8,32) Hadd hozzam példának Jákob imádságát, aki menekül önmaga elől, Isten elől, bűnei elől, és azon a helyen, ahol látja a mennyei létrát, azt mondja Istennek, hogy adjon neki eledelt és ruhát! Ez az ó-emberi természet, amely ilyeneket tud csak vagy akar kérni Istentől! Közben Isten az örökkévalóság kegyelmi titkainak szédítő mélységeibe akarja beavatni Jákobot. Miközben Isten az Ő szövetségéről, ígéretéről, üdvtörténetéről akar vele beszélni, hogy hogyan fog ez tovább menni, és hogyan lesz ő ennek eszköze a történelemben, Izráel életében, amíg megszületik a szabadító Jézus Krisztus, ő erre azt mondja: adj nekem eledelt és ruhát!

Testvérek, ez az imádság, ez a kérés, hogy „*Jöjjön el a te országod*”, először is vetköztessen ki bennünket kicsinyességünkől, magunk körül forgó gondolataink önzőségéből! Ezzel a kéréssel mit is kérünk? Miért imádkozunk ezért, hogy „*Jöjjön el a te országod*”? Egészen egyszerűen azért, mert nem tudunk tenni érte semmit. Ezt nem lehet befolyásolni, hogy az Isten országa eljőjön, ezt csak kérni lehet Istentől, akinek hatalmában van, hogy az Ő országa „*jöjjön el minél előbb, hirdetve szent neve dicséretét!*” – énekeltük a csütörtöki istentiszteleten.

Nézzük meg, mit jelent a Bibliában az, hogy Isten országa! Isten országa ezt jelenti: ahol Isten uralkodik; ahol az Ő törvényei vannak érvényben; és ahol az ország lakói vagy tagjai az Ő akarata szerint, az Ő törvénye szerint, az Ő félelmében járnak és élnek. A régi, keleti világban, ország alatt, egy meghatározott személynek a hatalmi, uralmi, illetve hatáskörét értették. Tehát, az Isten országa az, ahol Isten uralkodik, ahol az Ő hatásköre érvényesül, és ahol megkérdik Tőle: mit akarsz, hogy cselekedjem? Ahol az ember nem a saját maga feje után megy, nem a saját

maga érzelmeire hallgat; ahol nem a világ vagy a többiek: barátok, család, az ismerősök vagy egy tágabb közösség határozza meg az életét vagy annak eseményeit, hanem ahol Isten befolyása érvényesül, és ahol az Ő Szentlelke és igéje által vezeti az embert.

Amikor Isten országáról beszélünk, akkor kétféle országról beszélünk! Először is: van Istennek egy úgynevezett „egyetemes országa”, és van Istennek egy „kiváltképpen való országa”. Ez a bűneset után lett, mert a bűneset előtt csak Isten volt minden mindenkiben. Csak egy ország létezett, amelyet úgy hívtak, hogy Éden: ahol Isten ott járt az emberrel; ahol beszélt velük; ahol nem volt könny, fájdalom; ahol nem volt gyász, betegség, öregedés; ahol nem volt békétlenség. Ez volt az Isten országa. Igen ám, de a bűneset után már Istennek az egyetemes országáról és kiváltképpen való országáról is beszélhetünk! Mit jelentenek ezek a kifejezések?

Isten egyetemes országán minden teremtett dolgok felett való uralkodását értjük. Vagyis azt, amit a 97. Zsoltárban így mond el a zsoltáríró: „Az Úr uralkodik, örüljön a föld.” A 103. Zsoltár 19. versében azt olvassuk: „Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét, és az ő uralkodása mindenre kihat.” Dávid ugyanígy imádkozik az 1Krón 29,11-ben, amikor Istent magasztalja: „Tied, Ó Uram, az ország.” „Az Úré a föld és annak teljessége” – mondja szintén a 24. Zsoltárban az ige, mert Ő teremtett és Ő hozott létre mindent. Ezért Isten uralkodik ma is az egész teremtettség fölött.

Beszél még a Biblia Istennek egy „kiváltképpen való országáról” is. Ezen pedig az Ő hívein és választottain való különös uralkodását érti a Szentírás. Tehát, Isten különös országa az, amibe az Ő hívei, az Ő gyermekei tartoznak, ahol megtörtént az uralomváltás, és ahol elismerik azt, hogy „én Uram és én Istenem!” Ahol így tudnak Előtte leborulni és hódolni, hogy „Úr Ő éltem fölött, Szívem nem ismer kényszert, Önként szolgálom őt!” – mondja egy kedves lelki ének. Isten kiváltképpen való országa úgy vonatkozik a híveire és a választottaira, hogy ezeknek egy része itt van a földön, a másik része pedig már az üdvözült seregben, a mennyben van. Isten kiváltképpen való országa: akik itt a földön harcolunk bűnnel, kísértéssel, próbákkal, munkanélküliséggel, gyermekekkel, családtagokkal vagy éppen egy-egy szomszédal, saját magunkkal, óemberi természetünkkel, és vannak, akik már ott vannak mindettől megszabadulva, de még a teljességet el nem érve. Amiről János apostol levelében olvashatunk: akik már vígan lépkednek színarany utcákon át.

Mondatik ez a Bibliában: Isten országának, mennyek országának, szerelmes Fia országának. Ezek ugyanazt jelentik. Amikor Keresztelő János bejelenti: „elközelített a mennyek országa, térjete meg és higgyetek az evangéliumban” –, akkor ezt azért teszi, mert eljött Jézus, ennek az országnak az uralkodója. Eljött ennek az országnak a királya, és Jézus ugyanígy kezdi az ő beszédét, prédikációját: elközelített az Isten országa! Azért, mert az Atya a Fiúnak adta az országot: „...az én Atyám adott nékem országot.” (Luk 22,29) Isten odaadta az uralmat e felett a kiváltképpen való ország fölött. Miért? Azért, hogy Jézus Krisztus ennek az országnak a polgárait egybegyűjtse, szent hívással hívja, megőrizze, megtartsa, és végül majd átadja az Atyának, az 1Kor 15,24 szerint, ahol azt mondja az ige: „Az-

A MIATYÁNK III. – JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

tán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának.” Amikor egybegyűjti ennek az országnak a lakóit; amikor minden mennyei helyen majd fog ülni valaki, akiknek Jézus Krisztus ott helyet készített; és amikor ki lehet majd tenni a táblát, hogy minden hely foglalt. Nem is jönne már senki, mert az utolsó is bejött, és már senki nem kívánczik be. Akkor jön el a vég, és átadja az országot az Istennek és Atyának. Majd azt mondja: igen, Atyám, amiért küldtél Engem erre a földre, hogy végezzem el a váltság munkáját, íme, elvégeztem! Hogy az Én népemet váltsam meg az atyáktól örökölt hiábavaló életből, nos, megváltottam őket, megőriztem, megtartottam, és most itt vannak, átadom őket a Te kezuredhez! És léssen Isten minden mindenekben. Az a csodálatos, hogy ez az ország az Övéi, a szentek számára készített világ teremtése előtt! A Mt 25,34-ben olvashatjuk, hogy Isten gondolatában ott volt ez a kiváltképpen való ország, a hívek országa, mert azt mondja az ige: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.”

Volt egy kedves svájci ismerősünk, aki már hazament férjével együtt abba a mennyei hazába. Húsz évvel ezelőtt írt egy körlevelet az ismerősöknek, barátoknak. Ők német származásúak voltak, Baranyában éltek. Ott született, és amikor a németeket kitelepítették, kikerültek Svájcba, mert ott volt egy ismerős rokon család, aki segítette őket. Sose felejttem el azt a levelet, tudniillik, ez a kitelepítés 50 éves évfordulójához kapcsolódott, amiben azt írta: akkor azt hittük, hogy minden összedől! Akkor azt hittük, hogy mindennek vége! El kell hagyni a szülőházunkat, a szülőföldünket; el kell hagyni a barátainkat, az ismerőseinket, a rokonainkat, és így írta: de Isten adott nekünk szép, új hazát!

Vajon ki az közülünk, aki a mennyre nézve el tudja mondani: Isten adott nekem szép, új hazát? Remélem, hogy sokan vagyunk, akik úgy vallunk már, hogy „Isten adott nekem szép új hazát!” Olyan hazát, amit szem nem látott, fül nem hallott, embernek értelme meg sem gondolt, amit Isten készített az Őt szeretőknek. A hívő ember, tulajdonképpen, nem látja még ezt a hazát, de már fél lábbal ott van. Nagyon nem szerettem, amikor az idős, beteg testvéreink közül valaki azt mondta, hogy tiszteletes úr, már fél lábbal a sírban vagyok! Mondtam: inkább azt tessék mondani, hogy fél lábbal a mennyben vagyok! Volt, aki értette, és volt, aki nem értette. Valaki hallotta, valaki nem hallotta. A hívő ember a 480. dicséretünkkel együtt vallja: „Érzem, hogy az örök élet, már e földön az enyém lett.”

Itt vannak ennek az országnak a lakói közül sokan az istentiszteleten; gyakoroljuk a közösséget, és milyen jó, hogy most itt van a terített asztal előttünk! Hirdetem nektek, hogy itt vannak ennek az országnak a nemzeti ételei! Azóta, mióta Jézus Krisztus vette a kenyeret, hálákat adván megtörte, és ezt mondta: vegyétek, egyétek! Majd vette a poharat, miután vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség, az én vérem által, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Ahogy az énekben énekeljük: „Ez eledel zálog nekünk, hogy lesz mennyben menyegzőnk.” Itt van ennek az országnak az étele, az itala, amely táplál bennünket, és előrevetíti azt a mennyei lakomát, amikor immár minden kész: gyertek el a menyegzőre! Ahol hófehér ruhában ülünk majd, kezeinkben pálmaágak, és az ország énekeit énekeljük, mert új éneket adott szánkba, Istenünknek dicséretét! Akkor azt fogod énekelni: „méltó a megöletett Bárány”, mert ez ennek az ország-

nak a himnusza: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást!

Ha az ember nem ezt imádkozza: „Jöjjön el a te országod”, akkor e helyett mit szokott kérni és mondani? A bűnös ember e helyett, ha nem ezt mondja: jöjjön el a te országod, akkor mindig azt mondja: jöjjön el az én országom! Tudniillik, az ember, a bűneset következtében erre lett képes, hogy nem az Ő országát kéri, nem az Isten országa után vágyakozik, nem ennek az eljövételét kívánja, hanem egy olyan országot képzel el, amelyben az „én” ül a trónon, amelyben az „ego” az úr. Ahol az ember nem úgy gondolkodik, hogy „legyen meg, amit Te akarsz”, hanem úgy, hogy az lesz, amit én akarok! És az ember berendez egy kis országot: kis közösségben vagy egy nagyobb, tágabb közösségben. Van, aki csak a családjában, a házában, a környezetében, de vannak olyanok, akik egy nagyobb közösségben akarják megvalósítani az ő általuk képzelt országot.

Néhány példát hadd említsek, testvérek, mert ez már megkezdődik Babel építésénél: jöjjön el a mi országunk! Jöjjön el az én országom! A középkori egyház eltévelyedése is erről beszél. A kereszt és a kard – ahogy szoktuk mondani – állandó harca, hogy ki uralkodik? A pápa vagy a király, vagy a császár? Ki veszi át a hatalmat, az uralmat? De azon senki nem vitatkozott, hogy ki veszi át a szolgálatot! Jézus Krisztus azt mondta: Én olyan vagyok, mint aki szolgál. Azért jött az Isten Fia, hogy szolgáljon és életét adja váltságul sokakért, és nem beszélt uralkodásról. Pedig Ő uralkodik menny és föld fölött!

Annak idején Kálvint is megérintette ennek a szele, hogy „jöjjön el az ország, amit én gondolok!” Genfben bezáratta a kocsmákat, a nyilvános házakat, a kártyabárlangokat, a kaszinókat, mert azt gondolta, hogy majd itt, Genfben jön el az Isten országa. Mégsem jött el, mert a szívek nem tértek meg; nem lett szívcsere; nem kaptak új szívet; és nem lehet valakire ráerőltetni az Isten országát, aki nem ismeri fel annak királyát és uralkodóját!

Münzer Tamás neve talán sokaknak ismerős. Általában az anabaptizmus, az újrakeresztelkedés révén ismerjük, és sokszor szokták hangoztatni az ő halálát és annak körülményeit. Ő is egy ilyen „én országomat” álmódott. Olyan országot akart, amelynek az államformája népi teokrácia. Egész életét arra tette fel, hogy megvalósítson egy olyan országot, ahol hitbeli, kulturális és vagyonszövetség van, aztán végül beleesett a többnejűség csapdájába. Az első felesége megkérdezte tőle: mondd, ez Istentől van? Ezért halálra ítélte, és saját kezűleg végezte ki, miközben arra kényszerítette, hogy zsoltárokat énekeljen. Mert ahol az ember nem azt mondja, hogy „jöjjön el a te országod”, ott csak azt tudja munkálni, hogy „jöjjön el az én országom”!

A német pietizmusnak is voltak ilyen törekvései, amelyek tulajdonképpen ma a 21. században is megjelennek különféle szektákban. A német pietizmusnak sok áldása, az ébredés, a Zinzendorfok áldott hívő élete és szolgálata nyomán felébredt lelkek mellett volt egy olyan gondolata, hogy legyen egy olyan ország, ahol egyfajta kommunát alkotunk, ahol van egy völgyünk; ahol van egy megyénk; ahol van egy kerület; ahol létrehozunk egy zárt közösséget!

Ha megnézzük a történelmet, voltak, akik egy olyan ország létrehozásáról álmodtak, ahol a földi javak egyformán rendelkezésre állnak. Amelyben van egy

A MIATYÁNK III. – JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

---

ideális kultúrállam, ahol nincs templom, nincs ige, nincs úrvacsora, mert nincs Isten. Madách: Az ember tragédiája c. művének falanszter színében szintén láthatunk egy olyan társadalmat, egy olyan országot, amelyben az „izmusok” uralkodnak. Nem Isten uralkodik, hanem az uniformizmus, a biológiai determinizmus, az utilitarizmus, racionalizmus. Templom nélküli városok, mint ahogy nálunk 1990-ig volt! Templom nélküli városok és templom nélküli falvak, ahol azt mondták: a legfontosabb a kultúrház, de templomra nincs szükségünk!

Ezért olvastam fel a Jelenések könyve 21. részéből János apostol látomását, aki látott egy várost, ahol csak azért nincs templom, mert minden templom. Az egész egy nagy templom! Ez az igazi Nagytemplom, nem a debreceni, nem a ceglédi, nem Közép-Kelet-Európa legnagyobb református templomai, amikkel nekünk dicsekedni kellene, hogy „micsoda épület és micsoda kövek”, hanem az a város, ahol az egész egy nagy templom! Amely nem építészeti remekmű, ahogy egy-egy ilyen templomot megépítettek sok száz évvel ezelőtt, hanem ahol Isten készítette mindent. Azért remekmű, mert remek alapjai, remek szándéka van, azért, mert Isten készítette az Őt szeretőknak!

Azért volt halálra ítélve minden ilyen mozgalom, mert igazságot akartak, és lett égbekiáltó igazságtalanság! Egyenlőséget akartak, és lett a legnagyobb egyenlőtlenség! Békét akartak, és folyt a vér! Mert kiderül, hogy ha az ember akar valamit, és az ember csinál valamit, csak ilyet csinálhat! A bűnös ember csak ilyet csinálhat! A kegyelmes Isten pedig csak ilyet adhat, kegyelméből és szeretetéből! Ha az ember akar egy országot, akkor az azt jelenti, hogy kizárja Istent. Ha Isten akar valamit, az azt jelenti, hogy beengedi az embert. Az ember azt mondja: nélküled készítettem! Isten pedig azt mondja: nektek készítettem! A bűn a bent levő Istent is kizárja, a kegyelem a kívül levő embert is beengedi. Az én országom az, ahol Istent kizárom. Az Isten országa az, ahová Ő beenged, bár értelmetlen vagyok, szegény és nyomorult.

Nézzük még meg, hogy mit kérünk, amikor ezt mondjuk: „Jöjjön el a te országod”! Reformátor eleink így fogalmazták meg: először is azt kérjük, hogy igazgass bennünket Lelkeddel és igéddel, hogy ennek az országnak olyan élő tagjai legyünk, ahol te bennünket Lelkeddel tudsz vezetni, és igéddel tudsz igazgatni! Ahol igaz lesz, hogy „lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága”, és ahol megvalósul, hogy „akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai”. Egyszóval azt jelenti: adjad, hogy uralmad, királyságod alatt éljünk, és boldogan engedelmeskedjünk Neked! A másik, amit kérünk ebben, hogy „Jöjjön el a te országod”, ezt jelenti: azért imádkozunk, hogy tartsd meg ennek az országnak a népét, és szaporítsd azok számát!

A Cselekedetek könyvében is így van megírva: amikor hirdettetett a Krisztus evangéliuma, amikor hirdettetett az ige, az Úr növelte a gyülekezetet, értsd úgy, ennek az országnak a lakosságát az üdvözülők seregével. Ez egy olyan ország, amelynek a lakossága nem fog elfogyni. Ha néha úgy látszik is, hogy ezen a földön kevesebben vannak, ez a kettő összeadódik: a földiek és a már mennyben levő üdvözültek, akik ott vannak a Krisztus véérért és a Krisztus bizonyágtételéért. Ez mindig összeadódik, úgyhogy ez csak több lehet! Mert hogyha csak egy is jön, amin a menny angyalai örülnek, már eggyel több ennek az országnak a lakossá-

ga. Mivel ez egy örök ország, nincs olyan, hogy a lakók itt meghalnak, elfogynak, megöregednek vagy inaktívvá válnak, ezek mindig aktívak!

Itt mindenkinek aktívnak kell lennie, mert a földön azt mondja: itt vagyok, Uram, hogy cselekedjem a Te akarodat! A mennyben nem szűnnek meg zengeni Mózes és a Bárány énekét. Ennek az országnak a lakói mindig növekednek! Azt mondták a reformátorok, hogy biztosítsd ebben az országban az emberi feltételeket: adj tanítókat, prédikátorokat, presbitereket, pásztorokat! Ezt az országot tartsd meg, kormányozd, és nevezd ki ebbe az országba olyanokat, akiket megbízol, olyanokat, akiket felhatalmazol, olyanokat, akiket szolgálatba állítasz! „Küldd útra hírnökid csapatját, és adj erőt, onnan felül nekik!” Ahogy Isten igéje mondja: imádkozzatok azért, hogy küldjön munkásokat ennek az országnak az aratásába, mert a tájak fehérek az aratásra! Ennek az országnak az emberi feltételei: hogy legyen fűtött templomunk, legyen világítás; legyenek székek, amiken kényelmesen eltöltjük azt a két és fél órás istentiszteletet, hogy figyelni tudjunk! Ennek az országnak legyenek feltételei és eszközei, akik hirdetik az evangéliumot!

A harmadik, amit kérünk: győzd le ennek az országnak az ellenségeit, mert az Isten országának vannak ellenségei! Ha tudjuk azt, hogy egy országnak vannak ellenségei, akkor mi, magyarok, ezt nagyon tudjuk! Ha van ország és van népe, amely tudja azt, hogy van bűsz ellenség, amely rontásunkra tör – még az énekekben is megénekli az újévi ének írója: „Fordítsd el eshető romlását, nemzetnek, országnak” –, mi tudjuk, hogy egy ország, amelyet gyűlölnék, megvetnek, vagy amelyet szétdarabolnak jogtalanul, igazságtalanul, istentelenül, hitetlenül, ha valaki tudja, akkor mi tudjuk!

Te tudod-e, hogy az Isten országának is vannak ellenségei? Pál apostol olyan világosan mondja az igében, hogy nem test és vér ellen van tusakodásunk, mert ennek az országnak az ellenségei: levegőbeli hatalmasságok! Azt kérdezte valaki: van, amikor ezt kérjük, hogy „rontsd meg az ellenséget”, máskor meg azt mondjuk: „imádkozzatok ellenségeitekért”; „áldjátok azokat, akik titeket átkoznak”, akkor melyik az igaz? Nézzük meg, hogy mit mond a teljes Szentírás! A Biblia azt mondja, hogy a személyéért imádkozz, de az ellen az erőért és hatalomért, amelyet képvisel, kérd Istentől az erejét: Uram, rontsd le ezt a hatalmat és ezt az erőt!

Jézus imádkozik értük, de imádkozik a tervük ellen is: „Atyám, bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekesznek!” Az egyik az emberért könyörög, a másik pedig oda viszi Isten elé ezt a gonosz tervet, amit cselekszenek. Te hatalmas vagy, Te dicső vagy, Te nagyobb vagy, Uram, ezért fordulj felé!

Várjuk az Isten országát; jöjjön el az Isten országa! Olyan jó, hogy pont ma van úrvacsora, amikor ez a kérés következett a kérések sorában, a mai istentiszteletünkön, mert Jézus azt mondta, amikor felemelte a kenyeret és kezébe vette a poharat: ezt cselekedjétek, amíg eljövök! Az úrvacsora erről is beszél, hogy el fog jönni az Isten országa. Jézus azt mondta: addig úrvacsorázzatok, amíg eljövök! Amíg ez az ország ki nem teljeseedik, amíg ez az ország nyilvánvalóvá nem lesz! Amíg ennek az országnak a dicső királyát minden szem meglátja, még akik által szegezték, azok is!

Végül: Istentől várjuk ugyan, hogy „Jöjjön el a te országod!”, de magunkat felajánljuk, hogy „eszközök legyünk a Te kezében!” Tehát, amikor azt imádkozod

A MIATYÁNK III. – JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

velem együtt, hogy „Jöjjön el a te országod!”, ezt nem teheted úgy, hogy magadat fel ne ajánld! Ahogy az Úr Jézus Krisztus felajánlotta magát, amikor Isten az Ő mennyei tanácsvégzésében megkérdezte: kit küldjek el? Az Úr Jézus is azt mondta: itt vagyok én, küldj el engem! Azóta sokan így voltak. Így volt Ézsaiás próféta: „Kit küldjek el és ki megyen el nekünk?” Így voltak a többiek, akiknek nem nagyon akarózkodott sokszor menni, de végül mégis azt mondták: elmegyek! Mint, ahogy a szőlőmunkások történetében olvassuk: nem megyek el! De elment, mert végül odahajtja a Szentlélek a szívét az isteni akarathoz.

Tehát, amikor azt imádkozod, hogy „Jöjjön el a te országod!”, akkor állj oda velem együtt, testvér! Eszköz vagy te az Isten országában? Terjeszted te az Isten országát? Beszélsz te az Isten országáról? Amikor Jézus eljött erre a földre, nem győzött beszélni erről: hasonló az Isten országa a gyalomhoz; a magvetőhöz... és sorolta az Isten országának példáit! Hasonló az Isten országa... de nem tudjátok elképzelni, hogy milyen! Vajon terjeszted-e az Isten országát? Odaállsz-e, hogy egyszer majd azt halld: jól vagyon, jó és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe! Boldog az a szolga, akit az Úr, mikor eljön, munkában talál!

Legyünk hűségesek az imádságban, a kérésben: „Jöjjön el a te országod”!
Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, nem is nagyon tudunk mit hozzátenni ennek a csodálatos éneknek a verseihez, amit énekeltünk a Te országodról. Kérünk, hogy légy Úr a mi életünk fölött, egészen addig, míg majd „Úr lesz a Jézus mindenütt, hol csak a napnak fénye süt!” Kérünk Téged, hogy jöjjön el a te országod. Addig is, tarts meg bennünket ez országban. Igéddeled és Szentlelkeddel vezérelj minket; építs meg a mi hitünkben; ragyogtasd fel titkaidat, szent lényedet!

Ámen.

398. ének

1. Úr lesz a Jézus mindenütt, Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a meszsze tengerig, Hol a hold nem fogy s nem telik.
2. Őneki mondjunk hó imát, Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat légyen szent neve, Minden napon dicsérete.
3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!
4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.
5. Minden teremtség dicsérje, A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.